

Kracht van de wetsbaarheid

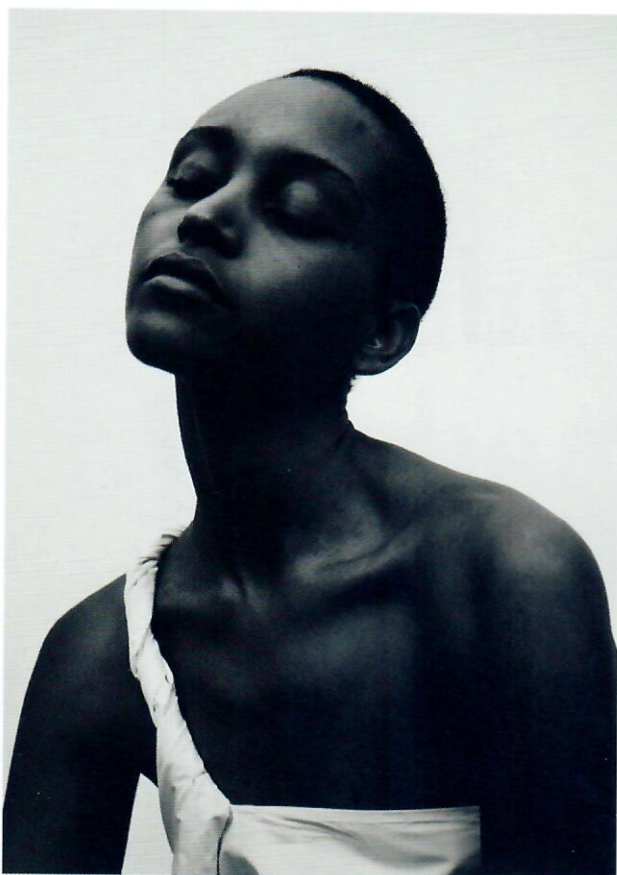
Barrie Hullegie

Barrie Hullegie maakte kennis met fotografie tijdens zijn studie grafische vormgeving. Vanaf dat moment, wilde hij fotograaf worden. Hoewel er na het ontwikkelen van zijn allereerste filmpje totaal niets op het beeld bleek te staan, had de magie van de fotografie hem volledig te pakken. Inmiddels is hij een bekende in de modiefotografiewereld. Door in te zenden voor de Rabo Photographic Portrait Prize hoopt hij met zijn portretfotografie de aandacht van het publiek te trekken.

door Diana Bokje

© Barrie Hullegie

© Barrie Hullegie

© Barrie Hullegie

Barrie Hullegie benadert het lichaam als een sculptuur. In zijn serie *Masculinities* onderzoekt hij het nog in ontwikkeling zijnde lichaam van jongens tussen puber en volwassen in. De onzekere periode waarin zij zich een houding proberen te geven in een onzeker lichaam dat ze nog niet helemaal past. In de vaak onthulende bovenlijven speelt de puurheid van de huid een belangrijke rol voor de fotograaf. De geportretteerden kijken allemaal doelbewust het beeld uit om geen contact te hoeven maken met de kijker.

Ook in *Wear your Face* is er bijna geen oogcontact. Regelmatig is het gezicht niet eens te zien door de houding, beweging van de camera of een alles verhul-

lende schaduw en harde contrasten. Daarentegen bevat de serie ook een aantal zeer onthullende portretten waarin de geportretteerden met zijn houding en blik de kijker bijna smeekt om gezien te worden. Het opzoeken van de grens tussen het verhullende en het onthullende verleent de serie een bepaalde gevoeligheid en kwetsbaarheid. Tussen deze beelden bevindt zich een aantal contemplatieve beelden van de zee of de lucht die mede richting geven aan het gevoel.

Dicht op de huid

In al zijn werk komt kwetsbaarheid naar voren. Zeker in het autonome werk volgt Hullegie zijn innerlijke stem en

De Hulle

lijkt het alsof hij zich steeds meer durft te uiten. Hulle-
 gie: "Het is een ontwikkeling die ik als mens meemaak en
 die je terugziet in mijn fotografie. Het is fijn om je
 mentale ontwikkeling te kunnen uiten via fotografie.
 Waar die kwetsbaarheid in mijn fotografie vandaan
 komt, kan ik niet precies duiden. Ik denk dat ik daardoor
 ook juist de kracht van de mens laat zien. Ik ben een open
 persoon, probeer niet te oordelen en waardeer de dingen
 zoals ze zijn. Alles heeft voor mij schoonheid en die
 verwondering voor het leven zit zeker in de manier
 waarop ik fotografeer. In het echte leven heb je vaak wat
 meer afstand tot andere mensen, maar in fotografie is
 het gemakkelijker om die intimiteit op te zoeken. Je gaat

niet zomaar heel dicht bij iemand staan om diegene te
 bewonderen, maar met de camera kan dat wel. Ik zit
 letterlijk heel dicht op de huid van mijn modellen.
 Doordat je in hun persoonlijke zone komt, voelt dat in het
 begin vaak wat ongemakkelijk. Wanneer je zo dichtbij
 komt, kunnen ze zich niet meer inbeelden wat ik zie en
 moeten ze het loslaten. Daarom werk ik ook nog veel
 analoog. Tijdens een shoot probeer je een band te
 creëren, dat proces doorbreek je wanneer je steeds
 achterop kijkt om direct het resultaat te beoordelen. Ook
 als ik digitaal werk, doe ik dat bewust niet. Analoog heb
 ik meer focus doordat je een gelimiteerd aantal opnamen
 hebt en bewuster afdrukt. Het is een combinatie van

gevoel en het maken van bewuste keuzes. Digitaal kun je daarna altijd nog andere keuzes maken.”

Zonder label

Voor de shoot creëert Hullegie het kader dat hij nodig heeft om het beeld dat hij in zijn hoofd heeft te kunnen maken. Binnen dit kader laat hij ruimte voor het toeval door zoveel mogelijk over te laten aan het moment en de energie die ontstaat met zijn model. Hullegie: “Voor mijn vrije werk is dat natuurlijk anders dan tijdens mode-reportages. Bij de meeste opdracht fotografie is er veel dichtgetimmerd waardoor het toeval bijna geen kans krijgt. Gelukkig zijn er ook opdrachtgevers die me meer vrijheid geven waardoor ik dichterbij mezelf kan blijven waardoor subtiliteit de kans krijgt om zich te ontplooiën. Zo is het portret dat nu is genomineerd voor de portretprijs een bijvangst van de eigenlijke shoot. We waren bezig met een onderwatershoot. Tijdens een rustmoment stond het model even aan de kant. Ze had het duidelijk koud en juist die kwetsbaarheid van het moment en het zachte licht waren hetgeen dat me triggerde om dat portret te maken. Een moment wat me bij blijft en dat mijn dag maakt. Toen ik de beelden voor de Portrait Prize ging selecteren, was dit er één die meteen bij me opkwam. Het gevoel voor de foto is voor mij heel erg verbonden aan het moment. Daardoor zie ik er ook lang niet altijd in wat de kijker erin ziet. Dat het beeld op de shortlist staat, is fijn omdat het bevestigt dat mensen ook zien wat ik die dag zag en wilde overbrengen.”

“Ik stuur nooit zoveel in voor wedstrijden. Ik heb gemengde gevoelens over fotoprijzen en wedstrijden, fotografie is zo subjectief. Ik vind het ook best spannend om die aandacht te krijgen. Wanneer het werk wordt gewaardeerd, geeft dat een energieboost. Het bevestigt me in de keuze om de focus steeds meer naar portret en autonome fotografie te verleggen. Niet dat ik geen mode meer doe, maar ik krijg daarnaast steeds meer opdrachten voor portretten. Ik heb er bewust voor gekozen om geen portret van een bekend persoon in te sturen. Je kunt een heel bijzonder portret van zo’n iemand maken, maar er is ook nog een ander verhaal over die persoon. Een verhaal dat er al is en bij mensen direct bepaalde associaties oproept die hen beïnvloedt. Wanneer je de geportretteerde niet kent, ben je beter in staat je eigen gevoelens hierop te projecteren. Het is een medemens zonder dat daar een label aan hangt.”

“Wanneer je de geportretteerde niet kent, ben je beter in staat je eigen gevoelens hierop te projecteren

© Barrie Hullegie

Connectie met de natuur

Het onderzoek naar het menselijk lichaam en onze relatie tot de natuur zet zich voort in zijn nog lopende project *Odoodem*, dat totem betekent. Een associatieve serie die een gevoel van melancholie oproept. Hullegie: “Ik fotografeer mensen in een natuurlijke omgeving. Met het project richt ik me op rituelen die mensen hebben met betrekking tot de natuur. Vroeger was de mens veel meer verbonden met de natuur. Om hun respect te uiten en de goede geesten te behagen, bracht men offers of voerde bepaalde rituelen uit, zoals boomrituelen. Ook nu zoeken mensen de natuur op en hebben nog steeds de

behoefte om die connectie te voelen. De moderne rituelen bestaan niet uit offers, maar bijvoorbeeld uit iedere ochtend gaan zwemmen in een meer. Zelfs bij weer en wind. Of uit hutten bouwen en (over)leven in de natuur, wat nu meer en meer wordt gedaan in de vorm van bushcraft. Dit soort rituelen fotografeer ik niet letterlijk, maar ik ga op zoek naar verschillende gevoelens die je erbij krijgt. Dat kan ook het gevoel van op een zwoele zomerdag languit in het gras liggen zijn. Net als in mijn portretten probeer ik door middel van details de puurheid te vangen. Wat ik precies zoek, weet ik niet, tot

ik het gevonden heb. Het is een intuïtieve zoektocht naar echtheid en poëzie. Het is mijn droom en ambitie om een boek en expositie te maken van *Odoodem*. Bij mijn werk heb ik vaak associaties met muziek en ik gebruik regelmatig songteksten als werktitel voor een foto of project. Fotografen zijn vaak einzelgängers. Om een boek te maken zou ik graag de samenwerking zoeken met een schrijver die de foto's kan begeleiden door middel van poëtische teksten of een essay. Ik denk dat de kracht van mijn werk deels is dat ik de kijker de ruimte geef voor zijn eigen interpretatie.

Barrie Hullegie (1976) volgde na zijn studie grafische vormgeving een fotografieopleiding aan de KABK in Den Haag. In 2002 studeerde hij af en vestigde zijn naam als modefotograaf. Naast zijn werk in de modefotografie maakt hij ook portretten voor onder andere Vrij Nederland en Het Nationale Theater. Sinds 2018 publiceert hij in zijn eigen magazine A'E. barriehullegie.com